

Старецът се радваше на внучка си и бѣше щастливъ.

Но една сутринъ той се обърна къмъ внучката си и ѝ каза:

— Мила внучке, усѣщамъ се вече уморенъ и слабъ. Скоро ще заспя и ще се събудя чакъ напролѣтъ. Но ти не можешъ изтърпѣ тука до тогазъ и бѣгай. Виждашъ ли този пжтъ, който прѣсича полето и се губи нататкъ? Ти ще трѣгнешъ изъ него, ще вървишъ все къмъ страната, отъ дѣто изгрѣва слънцето и ще стигнешъ въ единъ голѣмъ градъ. Тамъ, навѣрно, ще намѣришъ добри хора, които ще те прибератъ. Ще прѣкарашъ при тѣхъ зимата, а щомъ пукне пролѣтъ, ела пакъ тука.

Слѣдъ това старецътъ взе една кошничка и почна да нарежда въ нея: златни класове, запазени още отъ жетва, пълни съ едри и червени житни зърна; круши, които бѣха жълти и сладкосочни като медъ; ябълки — за една хубостъ и съ такава миризма, която изпълни цѣлото поле; послѣ посипа надъ тѣхъ лѣшници, орѣхи и най-послѣ нареди бѣли и червени гроздове, въ които слънчевитѣ лжчи се отражаваха като въ разноцвѣтни стѣкла.

Като напълни кошничката, старецътъ я подаде на Румена и каза:

— Ето, въ тази кошничка има всичко, което ти е нужно. Вземи я и върви!

Мжно бѣше на Румена да се раздѣли съ дѣда си, но нѣмаше какво да прави: щомъ дѣдо ѝ настоява, трѣбваше да се съгласи. И тя цѣлуна дѣда си, заплака и трѣгна. . . Пжтува дълго врѣме.

Прѣмина прѣзъ полето и навлѣзе въ една голѣма равнина. Край самия пжтъ намѣри нѣколко птиченца, паднали и отмалѣли. Тѣ пискаха и плачеха. Румена разбираше отъ езика имъ и ги попита:

— Защо плачете, малки птиченца?

— Ахъ, не ни питай, — отвърнаха тѣ. — Лѣтото вече заспива, иде есенъта. Всичко въ полето е прибрано и нѣма храница за насъ. Ние умираме отъ гладъ. . .

Смили се Румена надъ птиченцата, извади житнитѣ класове отъ кошничката си, хвърли имъ ги и каза:

— Вземете и се нахранете, милички.

По-нататкъ тя видѣ двѣ катерички, прострѣни на срѣдъ пжтя. Тѣ сжщо умираха отъ гладъ. Тя имъ изсипа лѣшниците и орѣхитѣ и имъ каза:

— Нахранете се милички. Вие сте хубавички, и азъ не искамъ да умрете.

И трѣгна по-нататкъ. Тя стигна до една прѣсѣхнала чешма. Тукъ една жена бѣше легнала и умираше отъ жажда. Устнитѣ ѝ бѣха напукани, езикътъ ѝ — изсѣхналъ. Румена ѝ даде крушитѣ и ѝ каза:

— Яжъ, миличка, крушитѣ сж сочни и тѣ ще утолятъ жаждата ти.

Жената, щомъ изяде първата круша, се съживи, стана и почна да благодари на Румена.